

ЧОМУ МИ ПОВИННІ ГНАТИСЯ ЗА ВЕЛИКИМИ ГРАНТАМИ?



На сайті Times Higher Education опублікована стаття Пітера Суторіса «У моїй галузі навіть невеликої суми достатньо. То чому ми повинні гнатися за великими грантами?».

У ній автор зазначає, що фінансування у галузі гуманітарних та соціальних наук має розподілятися у формі мікрогрантів. Він категорично не погоджується з пануванням уявлення про те, що неможливо зробити кар'єру в академічних колах, не вигравши великий грант. Нещодавні рішення зі скорочення фінансування досліджень в Університеті Ньюкасла свідчать про те, що багато науковців незабаром можуть зіткнутися з важким вибором: отримати грант, проводити дослідження у свій вільний час або взагалі не проводити їх. Це не лише симптом фінансової кризи у вищій освіті Великої Британії, а й віддзеркалення змін у цінностях в академічному середовищі. Університети прийняли та всіляко підтримували тривалий час у якості універсального свідчення успішності науковці у природничих науках отримання великих грантів і позиції керівників дослідницьких груп. Але, наголошує Пітер Суторіс, таке визначення успіху не є самоочевидним навіть у природничих науках, не кажучи вже про гуманітарні та соціальні науки, де

воно може бути відверто небезпечним. Адже названі дисципліни не потребують створення лабораторій, великих дослідницьких груп та проведення масштабних і кошовних експериментів. Значна частина дослідницької роботи тут базується на глибокому індивідуальному дослідженні, аналізі архівних матеріалів, теоретичних напрацюваннях та осмисленні методів, а не від інтенсивної командної роботи. У багатьох університетах здобувачі вищої освіти у галузі гуманітарних та соціальних наук не можуть вільно обирати власні теми, оскільки всебічно підтримуються проекти, які відповідають пріоритетам спонсорів, нехтуються інтелектуальна зацікавленість дослідника та навіть суспільні потреби, що призводить до величезної трати часу та енергії, які витрачаються на підготовку неуспішних грантових заявок. Цей час та зусилля могли би витрачатись на перспективні дослідження. Отже, університети повинні почати використовувати альтернативні механізми фінансування, які зменшують марнотратство, нерівність та звільняють дослідників від циклу нестабільності. Потрібно докорінно переосмислити систему фінансування досліджень, щоб звільнити академічні кола від одержимості зовнішніми доходами та всебічно підтримувати створення системи, яка цінує креативність, незалежність та справжній інтелектуальний прогрес, а не невпинну гонитву за грошима. Зрештою фінансування – це засіб для досягнення мети, отже набагато важливіший результат, ніж фінансові можливості. У своїй статті Пітер пропонує замислитись над тим, як би виглядав академічний ландшафт, якби замість винагороди університетів та дослідників за отримання фінансування від них вимагали вищих стандартів наукових досягнень, а не гонитви за ресурсами.

Детальніше: <https://qrpage.net/qr/XVzuK>

Фото: pixabay.com

#НРАТ_Усі_новини #НРАТ_Науковцям_новини #НРАТ_Освітянам_новини

2025-07-02

Інформація з офіційного вебпорталу Національного репозитарію академічних текстів